

OPINIÓ

Amb 103 anys Neus Català ha tornat a aconseguir sobreviure a la mort. Primer als camps d'extermini nazis, i ara perquè el seu llegat roman entre nosaltres.

El 16 de març de 2007 **Neus Català** va ser a Igualada convidada per les associacions de dones i l'Ateneu Igualadí, on se li va retre un reconeixement ciutadà pel seu testimoni en la lluita contra el feixisme, una amenaça que avui, dissortadament, torna a fer-se molt present. Per això és un bon moment per renovar el nostre compromís de no silenciar la pròpia història per tal que mai més es puguin repetir tals horrors, i en reproduïxo el manifest d'aquest compromís ciutadà:

"Molts de nosaltres no vàrem viure la guerra, una guerra que va marcar fortament tots aquells que la varen viure i sobreviure... Estaven en joc unes idees, sí, però les circumstàncies familiars, polítiques o territorials eren massa sovint els condicionants que marcaven la línia divisòria si s'havia d'estar a un cantó o a un altre. L'enfrontament i l'odi generat per la pèrdua de familiars volguts, calava a fons a totes les llars. Les morts, les persecucions i la fam

Neus Català, un Testimoni de Lluita contra L'oblit

Escrito por Maribe Nogué, escriptora i articulista / La Independent
Domingo, 21 de Abril de 2019 20:24

conseqüents a les guerres es sofria a les dues bandes.

Al seu temps, en **Raimon** ens deia: "Molts es varen quedar, havien guanyat, diuen; d'altres conegueren l'exili i els seus camins...", També deia: "jo no he vist aquelles morts de ràbia, jo no he vist aquells morts de fam, jo no he vist aquelles morts al front, jo no he vist aquelles morts a les presons... No, jo no ho he vist i tot m'ho han contat i, encara avui, la gent que ho ha vist, amb por ho conta....". Comparteixo la seva conclusió d'estar convençuda de que -en realitat- "tots havíem perdut".

Gairebé era tabú parlar de la guerra, i el poc que ens explicaven eren experiències terribles que esgarrifaven les nostres ments d'infant. Més que alimentar venjances, tal volta el que pretenien amb el seu silenci, tot pretenent que ens allunyéssim d'aquells compromisos perillosos, en realitat era protegir-nos, segur.

Però el temps és justicier, i, tard o d'hora, quan l'assumpció de la pròpia consciència com a éssers humans ho fa possible, rescatem aquells fets viscuts de forma traumàtica, així com els records de vida patits, des de la repressió del subconscient col·lectiu que els emmagatzema, fent que la veritat suri inexorablement a la superfície.

La memòria històrica

Vivim uns moments de recuperació de la memòria històrica, de saber de les raons dels qui feren front a l'aixecament militar del *General Franco* contra la República, un sistema democràtic legítimament constituït. Perquè la veritat és tossuda i no es resigna a ser callada i és així com, malgrat la foscor de la llarga nit de la dictadura i el silenci imposat en el procés de transició democràtica, estem coneixent episodis de la nostra pròpia història.

Hem esbrinat bastant de tot allò que suposen les gestes de la política oficial, però no hem sabut massa de la resistència civil, de com -particularment les dones- afrontaven la vida quotidiana des de la mateixa supervivència, tant des del punt de vista material com del social.

Els anys de la postguerra foren difícils per tothom, i totes les famílies que hi havien perdut algun dels seus membres, o que en desconeixien la seva destinació, hagueren de sobreviure al buit de la seva absència i, en molts casos, al setge social de ser assenyalats amb el dit simplement per ser considerats perdedors. Per això és tan important recuperar la memòria, per poder netejar cada nom condemnat en fals, per poder comiadar cada ser estimat en una tomba que ja no estigui segellada per l'anonimat en un indret desconegut, i recordar amb orgull totes i cadascuna de les persones callades a qui han negat la seva dignitat.

A Igualada, en el marc dels actes commemoratius del Dia de les Dones, hem volgut posar al

Neus Català, un Testimoni de Lluita contra L'oblit

Escrito por Maribe Nogué, escriptora i articulista / La Independent
Domingo, 21 de Abril de 2019 20:24

descobert la pròpia memòria, la de les dones en particular, la que pel fet de ser dones ha estat doblement silenciada. I volem fer-ho amb la presència de **Neus Català**, que en el seu testimoni contra l'oblit ens ha esperonat a fer-ho.

Ravensbrück

Haviem sentit parlar de *Mauthausen*, d'*Auschwitz* o *Dachau*, però s'ha parlat ben poc de *Ravensbrück*

, un lloc sinistre situat a 90 Kms. De Berlín que tenia la virtut de quedar amagat en una zona pantanosa però, a la vegada ben comunicada amb la capital.

Neus Català, un Testimoni de Lluita contra L'oblit

Escrito por Maribe Nogué, escriptora i articulista / La Independent
Domingo, 21 de Abril de 2019 20:24

© 2019 by Maribe Nogué. All rights reserved. This content may be protected by copyright or other intellectual property laws.